

Columbian yliopiston tutkivan journalismin kesäkurssi 7.-25.7.2025, New York, USA

Osallistuin Columbian yliopiston tutkivan journalismin kesäkurssille Helsingin Sanomien Säätiön avustuksella heinäkuussa 2025. Tämä on raporttini kurssin kulkemisesta ja siellä oppimastani noiden kolmen heinäkuun viikon varrelta.

VIIKKO 1

Aloitimme opintomme tutkivan journalismin peruseriaatteista ja ajattelutavasta, jolla tutkivat hankkeet erotetaan muunlaisista journalistisista hankkeista, kuten selittävästä jutuista. Ennen kurssimme aloittamista olimme valmistelleet lyhyet "pitchit" eli ideat tutkivan journalismin hankkeeksi, jota kehittäisimme eteenpäin kurssin aikana.

Olin itse alun perin valmistellut hanketta, joka liittyisi Suomen F-35-hävittäjähankintaan Yhdysvalloilta ja joka olisi nojannut paljolti tekemieni FOIA-tietopyyntöjen antiin. Jo tämän ensimmäisen viikon aikana minulle kävi kuitenkin selväksi, että hankkeeni oli enemmänkin selittävä juttu, jonka kehittäminen kurssin aikana ei olisi ollut opettavaisin mahdollinen kokemus.

Erityisesti ensimmäisellä viikolla esitelmöineet ProPublican Charlie Ornstein ja Reutersin Blake Morrison auttoivat minua ymmärtämään alkuperäisen pitchini heikkouden. Monien kurssikavereiden tapaan päätin tehdä "pivotin" ja vaihtaa aihetta. Uusi aiheeni oli jatkoa eräälle STT:llä aiemmin tekemälleni juttuhankkeelle ja liittyi Suomen logistiikka- ja kuljetusalalla toimivien yritysten ja yrittäjien mahdollisiin venäläiskytköksiin.

Koin hyödylliseksi meihin ensimmäisellä viikolla teroitettun ProPublican ohjenuoran siitä, mikä erottaa tutkivan journalismin hankkeen selittävästä journalismista. Sen mukaan on oltava jokin yhteiskunnallinen epäkohta tai epäoikeudenmukaisuus, jolla on selkeitä uhreja ja josta jokin taho on vastuussa. Lisäksi hyvässä tutkivan journalismin hankkeessa olisi kerrottava, miten tämä epäkohta voisi olla ratkaistavissa ja tehdäänkö tämä jossain toisaalla paremmin.

Vastuun kantavan tahon löytäminen voi olla kovan työn takana, kurssilla opetettiin. Tärkeintä on selvittää, kuinka korkealle vastuu päätöksenteossa menee. Mitä uhreihin ja tehtyyn vahinkoon tulee, on tärkeää tehdä ero tapahtuneen ja hypoteettisen vahingon välillä. Kun vahinko ja uhrin ovat vain hypoteettisia, lukija menettää usein mielenkiintonsa. Mitä konkreettisempaa on vahinko ja mitä inhimillisempiä ovat uhrin, sen kiintoisampi tarina.

Kuitenkin kurssilla varoitettiin siitä, ettei tutkiva toimittaja sorru tunneperäiseen moralisointiin: on annettava faktojen puhua puolestaan, jos on löydetty epäkohta tai epäoikeudenmukaisuus, jonka vuoksi ihmiset kärsivät. Lukijan ei pitäisi jutun luettuaan olla hämmentynyt siitä, mitä tuntee, vaan hänellä pitäisi olla jokin kohde, johon kanavoida pöyristyksensä.

Oma haasteensa on myös löytää se hetki, jolloin on valmis julkaisemaan jutun. Tässä auttaa hahmottaa jo etukäteen se, mitkä tiedot ovat jutun kannalta ehdottoman tarpeellisia ja mitkä ovat vain sellaisia, jotka olisi hyvä saada välttämättömien ohella. Jälkimmäiset tiedot ovat uhrattavissa varsinkin, jos jutulla on kiire. Jokaisen jutun päätteeksi kehoitettiin myös miettimään vartin ajan sitä, mihin kysymykseen jutussa ei vielä saatu vastausta ja tehdä tietopyyntö sellaisen perään.

Viikon lopulla opimme myös runsaasti uutta datajournalismista ja sen soveltamisesta tutkivissa hankkeissa. Nämä oppitunnit olivat mielenkiintoisia, vaikka ne eivät juuri nyt omaan ideaani välttämättä liitykään. Meille opetettiin, kuinka data ei ole tarinankerronnan korvike, vaan kuinka vankka data toimii perustana, jonka päällä voidaan kertoa tarina ja tarvittaessa zoomata ulos yksittäisen ihmisen kertomuksesta suurempaan kuvaan. Näemme siis sekä metsän (data) että puut (ihmiset). Myös datajournalistikoulutuksessa korostettiin sitä, kuinka tärkeää on määritellä omat kysymykset mahdollisimman kapeasti ja tarkasti, jos halutaan syvälle meneviä vastauksia. Ohuella

terällä leikkaa syvemmälle. Data voi myös osoittaa suunnan, jonne lähteä tekemään kenttätöitä.

VIIKKO 2

Tällä viikolla etenimme aluksi yritysmaailman salojen penkomiseen, mikä oli uudelle juttuidealleni antoisa aihe, sillä siihen liittyvät juuri yhtiöiden asioiden penkomiset. Yritysmaailman salaisuuksien paljastamiseen meitä opetti kokenut bisnesjournalisti Sara Silver, joka työskentelee Columbian yliopistolla apulaisprofessorina.

Silverin mukaan kirjanpitäjän taidot ovat taloustoimittajalle verrattoman tärkeitä, sillä tulostietoksissa on kaikenlaista tietoa, jota yritykset eivät halua kertoa ja jota ei koskaan mainita lehdistötiedotteissa. Silver opetti meitä lukemaan yritysten tulostietoja ja rahaliikennettä unohtaen lehdistötiedotteet ja kehykset, joita yritykset itse tarjoilevat kertoessaan tarinoita itsestään. Hän myös suosittelee meitä tutustumaan ainakin kahteen kirjanpitäjään, joilta pyytää apua.

Silverin mukaan tämä on tärkeää muun muassa siksi, että moni yhä uskoo myyttiin, että yksityissektori olisi tehokkaampi kuin julkinen rahankäytössään. Toimittajien on valvottava elinkeinoelämää, koska valtioiden viranomaiset eivät aina yksin siihen pysty muun muassa rahaliikenteen kansainvälisyyden vuoksi.

Silver havainnollisti oppejaan esimerkillä siitä, kuinka suurin osa Yhdysvaltain valtavirran bisneslehdistöstä oli räikeästi epäonnistunut uutisoimaan suoratoistopalvelu Netflixin bisneksen kehittämisestä todenmukaisesti, kertoen sen sijaan Netflixin itsensä tarjoilemaa tarinaa, jonka totuuspohja oli varsin huono. Kävi ilmi, että pelkästään tulostietojen tarpeeksi huolellisella lukemisella ja siihen liittyvän lukutaidon kehittämisellä oli mahdollista paljastaa, että Netflix on kasvussaan ollut täysin riippuvainen yhä suuremmaksi kasvavasta velkavuoresta.

Silverin oppitunnit auttoivat ymmärtämään sitä, että tutkivan journalismin hankkeet eivät aina paljasta vain sellaisia asioita, jotka on aktiivisesti piilotettu, vaan ne voivat myös yhdistää pisteet ja paljastaa asioiden todellisen laidan jo julkaistuista tiedoista, kunhan niitä opettelee ymmärtämään.

Keskiviikkona 16. heinäkuuta meille opetti pitkää narratiivista kerrontaa osana tutkivia hankkeita ProPublican toimittaja Lizzie Presser. Hän avasi meille sitä, kuinka valtava määrä työtä ja aineiston hankkimista voi löytyä tällaisten hankkeiden taustalta, ja kuinka vain hyvin pieni osa kerätystä aineistosta lopulta näkyy valmiin jutun sivuilla. Tällaisia pitkän kaavan narratiivisia juttuja tekeväle toimittajalle on ehdottoman tärkeää varastoida aineisto hyvin järjestelmällisesti ja rakentaa yksityiskohtainen aikajana kohdehenkilöiden ja aiheen tapahtumista, jota käyttää tarinan tukena. Kaikki yksityiskohdat ja faktat on tarkastettava, tarkastettava ja vielä kerran tarkastettava.

Presser korosti sitä, että narratiivisessa tutkimuksessa journalismissa on kyse tarinankerronnan tavasta, ei aihevalinnasta, vaikka jotkin aiheet sopivatkin paremmin narratiiviselle journalismille kuin toiset. Meille esitellyt narratiivisen journalismin esimerkit käyttivät monia fiktion keinoja luodakseen kertomuksen, jossa on tilan, paikan ja ajan tuntua sekä aistihavaintoja. Kertomus herätetään eloon hahmoilla, kohtauksilla ja tarinan kaarella.

Narratiivin rakentamisen oppitunnit myös korostivat joitakin eroja suomalaisen ja yhdysvaltalaisen journalistisen kirjoittamisen perinteessä. Yhdysvaltalaisessa tarinamuotoisessa journalismissa on hyvin tyypillistä jopa kirjoittaa kohdehenkilön ajatuksista ikään kuin näkökulmahenkilön pään sisästä, mikä Suomessa on pääosin jätetty fiktion keinoksi. Omasta mielestäni tämä ei kuulu journalistin työkaluihin, koska meillä ei ole pääsyä ihmisen pään sisään, mutta maassa maan tavalla. Presser myös käyttää ihmisten muistia paljon lähteenä, vaikka kaikki yksityiskohdat pyritäänkin vahvistamaan. Tulin itse pohtineeksi sitä, että muun muassa rikostutkinnoissa on havaittu, että ihmisen muisti on erittäin epäluotettava todistuskappale.

Seuraavana torstaina perehdyimme haastatteluteknikoihin tutkimisessa hankkeissa. Näitä harjoiteltiin muun muassa roolileikillä, jossa kurssilaiset haastattelivat toisiaan siten, että haastateltavan roolissa oleva oli ohjeistettu vastaamaan ensin hyvin lyhytsanaisesti ja myöhemmin avautumaan ja

antamaan jopa tietoa, jota haastattelija ei ollut ajatellut kysyä.

Haastattelutekniikoita opettaneen Adiel Kaplanin mukaan haastattelussa saatujen vastausten anti elää skaalalla, jossa kaikkein heikkolaatuisimmat vastaukset ovat suppeita ja jäyhiä, ikään kuin ne olisi annettu poliisin kuulustelussa. Kaikkein parhaimmat vastaukset ovat sellaisia, jotka antavat haastattelijalle tietoa, jonka perään he eivät olleet tajunneet edes kysellä.

Haastavia ja vihamielisiä haastatteluja suunniteltaessa meitä kehoitettiin pitämään mielessä, että kukaan ei ole oman tarinansa konna, ja että väärinteostakin epäiltyä on kuultava omista lähtökohdistaan. Totuutta on lähestyttävä kuin hypoteesiaan testaava tiedemiehen tavalla, ja hypoteesia on oltava valmis muuttamaan jos todistusaineisto osoittaa sen vääräksi. Todellinen kertomus voi olla paljon alkuperäistä hypoteesia mielenkiintoisempi.

Salaisuuksien vyyhtiä kehoitettiin haastattelujen kautta lähestymään sokkelona, jossa aloitat lähestymisen reunoilta ja etenet kohde kerrallaan kohti keskusta. Sokkelon reunalla ovat lähteet, joita on helppo lähestyä, mutta jotka eivät välttämättä ole kaikkein lähimpänä tapahtumia, mutta näiltä saatujen tietojen avulla päästään syvemmälle kohti sokkelon keskipistettä. Tässä tärkeitä ovat esimerkiksi entiset työntekijät, jotka voivat olla valmiita puhumaan yhtiön tai muun tahon tapahtumista, ja näiden tietojen pohjalta voi olla helpompi saada vastauksia nykyisiltä työntekijöiltä. On helpompi saada kommentteja, jos voi kertoa haastattelun aluksi että "tällaista olen kuullut, haluaisin kuulla sinulta" tjs. Monilla entisillä työntekijöillä on myös asiakirjoja.

Viikon päätteeksi perjantaina meille opetettiin internetin eri tietolähteiden laajaa käyttöä ja kansainvälisten yhteistyöhankkeiden toteutusta tutkivassa journalismissa. Columbian yliopiston Denise Ajiri opetti sitä, että tutkiva toimittaja tarvitsee monenlaisia lähteitä verkossa, mutta toisaalta täytyy varoa loputtomiin kaninkoloihin putoamista ja irrelevanttiin tietoon hukkumista. Fokuksen säilyttäminen on ratkaisevassa asemassa. Ajiri opetti myös hyödyllisiä perustaitoja esim. Googlen hakuoperaattorien edistyneistä käyttötavoista. Global Investigative Journalism Networkin (GIJN) Emilia Díaz-Struck auttoi hahmottamaan sitä, millaisissa tilanteissa voi olla perusteltua hakea tukea ulkomaisista kollegoista, jotta valtioiden rajat ylittävät tarinat saadaan selvitettyksi. Näistä opeista voi potentiaalisesti olla apua omassa juttuhankkeessani, sillä siihen saattaa liittyä yritystoiminta paitsi Suomessa, myös Virossa ja ehkä Venäjällä.

VIIKKO 3

Tämän viikon aluksi perehdyimme OSINT-menetelmiin eli avointen lähteiden tiedon käyttämiseen osana tutkivia juttuhankkeita. Tämä oli minulle henkilökohtaisesti hyvin mielenkiintoinen aihe, sillä olen seurannut muun muassa Bellingcatia ja muita näiden menetelmien käyttäjiä yleisönä hyvin pitkään, vaikka en olekaan juuri käyttänyt niitä osana omaa työtäni. Hyödyllisiä opittuja menetelmiä ovat muun muassa keinot kuva-aineiston todentamiseen ja geopaikannukseen.

Tässä meitä opastivat New York Timesin Visual Investigations -tiimin Haley Willis maanantaina 21.7. ja Riley Mellen tiistaina 22.7. Riley Mellenin isännöimänä vierailimme myös myöhemmin tällä viikolla New York Timesin toimituksessa virallisen ohjelman ulkopuolella.

He korostivat sitä, että OSINT-menetelmät sopivat hyvin laajasti erilaisiin tarinoihin, vaikka ne eivät olisikaan tutkivan työn varsinainen selkäranka. Hyvin harvoin New York Timesissakaan jutussa käytetään ainoastaan avointen lähteiden dataa, vaan ne toimivat yhdessä perinteisempien ihmislähteiden ja muiden kanssa. Menetelmät valokuvan tai videon kuvauspaikan ja -ajankohdan selvittämiseksi suurella varmuudella ovat yleishyödyllisiä työkaluja erityisesti mitä tulee sosiaalisessa mediassa julkaistun sisällön varmentamiseen. Sosiaalisen median sisältöjen tutkinta on keskimäärin vaikeutunut vuosien varrella, sillä esimerkiksi Facebookin ja X:n (ent. Twitter) hakumahdollisuudet ovat heikentyneet.

Keskiviikkona käsiteltiin myös uudenaikaisten tekoälytyökalujen käyttöä tutkivan journalismin hankkeiden tukemiseen. Tämä on ehdottoman tarpeellinen oppitunti vuonna 2025, mutta samalla

sen ongelmana on se, että tämä teknologia muuttuu niin nopeasti että on vaikea oppia oppitunteja, jotka kestävät aikaa. Tässä kiinni ollakseen toimittajan on jatkuvasti opittava uutta.

Tekoälyn mahdolliset hyödylliset käyttökavat liittyvät esimerkiksi uusien lähteiden löytämiseen, tehokkaiden Google-hakujen suunnitteluun ja luonnollisen kielen kääntämiseen konekieleksi esimerkiksi silloin, kun toimittajan on tarpeen käyttää ohjelmointikieliä, joihin häntä ei ole koulutettu. Tämä ns. "vibe-koodaus" voi olla rajatuissa määrin hyödyllistä toimittajille.

Kurssilla meitä perehdytettiin myös jonkin verran ohjelmointikielien käyttöön osana journalismia Python-kielen muodossa. Koska en ole itse ollut tällä tapaa teknisesti suuntautunut muuten kuin pienissä harrasteprojekteissa, tämän opetteleminen oli varsin raskasta.

Googella työskentelevä entinen toimittaja Stephan Somogyi opetti meitä digitaalisen turvallisuuden periaatteista, minkä lisäksi Freedom of the Press Foundationin asiantuntija David Huerta ja Davis Erin Anderson opettivat meitä viestinnän salauksen ja datan turvaamisesta. Tästä oppitunnista oli hyötyä sen ymmärtämisessä, mitkä sovellukset ovat muita turvallisempia ja miksi.

Viikon päätteeksi perjantaina meille pidettiin työpaja, jossa opiskelijat jakautuivat ryhmiin ja meitä opettivat valitut valmentajat eri medioista. He auttoivat meitä kehittämään omia juttuideoitamme. Omaa ryhmääni opasti ProPublican Alison Kodjak. Hän neuvoi minua jäljittämään sellaisia rahaliikennettä koskevia asiakirjoja, joita syntyy myös yhtiöistä, jotka eivät ole pörssissä, sekä ottamaan rohkeasti kontaktia myös kohteena olevien yhtiöiden venäläisiin rekkakuljettajiin, jotka voivat olla yllättävän puheliaita. Hän mainitsi aiemman Ukrainalta varastetun viljan kuljetuksiin liittyvän juttuprojektin, jossa venäläiskuljettajat puhuivat lehdistölle melko avoimesti.

--

Kokonaisuutena Columbian yliopiston tutkivan journalismin kesäkurssi oli varsin antoisa koulutus, josta saaduista työkaluista on varmasti apua urallani jatkossa. Ennen kaikkea kurssi opetti minua lähestymään aiheita tutkivan toimittajan mielenfilillä eli "mindsetillä", joka erottaa tutkivan hankkeen muunlaisesta journalismista. Olen kiitollinen Helsingin Sanomien Säätiölle sekä Columbian yliopistolle tästä tilaisuudesta, ja suosittelisin lämpimästi kurssia kollegoille.

ENGLISH

Columbia University Investigative Journalism Course 7-25 July 2025, New York, USA

I attended the Columbia University's Summer Course for Investigative Journalism with the support of the Helsingin Sanomat Foundation in July 2025. This is my report on the course and what I learned during those three weeks in July.

WEEK 1

We began our studies with the basic principles of investigative journalism and the mindset that distinguishes investigative projects from other types of journalistic projects, such as explanatory stories. Before starting our course, we had prepared short "pitches", or ideas for an investigative journalism project, which we would develop further during the course.

I had originally prepared a project that would be related to Finland's F-35 fighter procurement from

the United States. The subject would have relied heavily on the FOIA requests I had made to the US Air Force. However, during this first week, it became clear to me that my project was more of an explanatory story, and developing it during the course would not have been the most educational experience possible.

In particular, the presentations in the first week by ProPublica's Charlie Ornstein and Reuters' Blake Morrison helped me understand the weakness of my original pitch. Like many of my coursemates, I decided to pivot to a new topic, which for me was a continuation of a story project I had previously done at STT, relating to possible Russian links of companies and entrepreneurs operating in the logistics and transportation sector in Finland.

I found the ProPublica guidelines that were sharpened into us in the first week useful for determining what distinguishes an investigative journalism project from explanatory journalism. According to them, there must be some social problem or injustice that has clear victims and for which someone is responsible. In addition, a good investigative journalism project should explain how this injustice could be solved and whether this is being done better somewhere else.

Finding the responsible party can be a tough job, the course taught. The most important thing is to find out how high the responsibility goes in the decision-making process. When it comes to victims and the damage done, it is important to distinguish between actual and hypothetical damage. When the damage and victims are only hypothetical, the reader often loses interest. The more concrete the damage and the more human the victims, the more interesting the story.

However, we were warned that an investigative journalist should not succumb to emotional moralizing: you must let the facts speak for themselves if you have found a wrong or injustice that is causing people to suffer. After reading a story, the reader should not be confused about what to feel, but should have something to channel their outrage into.

Another challenge is finding the moment when you are ready to publish the story. It helps to figure out in advance which information is absolutely necessary for the story and which is just something that would be good to have along with the essentials. The latter information can be sacrificed, especially if the story is urgent.

At the end of each story, we were also asked to think for fifteen minutes about which question in the story had not yet been answered and to make a request for information.

At the end of the week, we also learned a lot about data journalism and its application in investigative projects. These lessons were interesting, even if they are not necessarily related to my own idea right now. We were taught how data is not a substitute for storytelling, but how solid data serves as a foundation on which to tell a story and, if necessary, zoom out from an individual person's story to the bigger picture. In this way, we see both the forest (data) and the trees (people). The data journalism training also emphasized how important it is to define your own questions as narrowly and precisely as possible if you want deep answers. A thin blade cuts deeper.

WEEK 2

This week, we first moved on to delving into the secrets of the corporate world, which was a fruitful topic for my new story idea, because it involves delving into the affairs of companies. We were taught how to uncover the secrets of the corporate world by experienced business journalist Sara Silver, who works as an assistant professor at Columbia University.

According to Silver, the skills of an accountant are invaluable for a financial journalist, because earnings reports contain all kinds of information that companies don't want to share and that is never mentioned in press releases. Silver taught us to read corporate earnings reports and financial transactions, forgetting about press releases and the frames that companies themselves provide when telling stories about themselves. She also recommended that we get to know at least two accountants and ask them for help.

According to Silver, this is important because many people still believe in the myth that the private sector is more efficient than the public sector in its use of money. Journalists must monitor business life, because state authorities are not always able to do it alone, due to the international nature of financial transactions.

Silver illustrated his lessons with the example of how most of the mainstream US business press had blatantly failed to report the development of the streaming service Netflix's business truthfully, instead telling a story provided by Netflix itself, the truth of which was quite shaky. It turned out that by reading the earnings reports carefully enough and developing the related literacy, it was possible to reveal that Netflix has been completely dependent on its ever-increasing mountain of debt for its growth.

Silver's lessons helped to understand that investigative journalism projects do not always only reveal things that are actively hidden, but can also connect the dots and reveal the true side of things from already published information, as long as you learn to understand it.

On Wednesday, July 16, we were taught about long-form narrative storytelling as part of investigative projects by ProPublica reporter Lizzie Presser. She explained to us how much work and data acquisition can go into such projects, and how only a small portion of the collected data ultimately appears on the pages of the finished story. For a reporter working on such long-form narrative stories, it is absolutely essential to store the data in a very systematic manner and to build a detailed timeline of events involving the subjects and the subject, which is used to support the story. All the details and facts need to be checked, checked, and checked again.

Presser emphasized that narrative investigative journalism is about the way of telling a story, not about the choice of subject matter, although some subjects are better suited to narrative journalism than others. The examples of narrative journalism presented to us used many tools more commonly used in fiction, in order to create a non-fiction story with a sense of space, place and time, as well as sensory perceptions. The story is brought to life by characters, scenes and the story arc.

The lessons on building a narrative also highlighted some differences in the Finnish and American traditions of journalistic writing. In American narrative journalism, it is very typical to even write about the thoughts of the subject as if from inside the head of the point of view person, which in Finland has mainly been left as a tool of fiction writing. In my opinion, going inside the heads of the subjects should not be part of a journalist's toolset, because as reporters we do not have access inside a person's mental experience. Presser also uses people's memories a lot as a source, although she attempts to verify every detail. I myself came to think about the fact that in criminal investigations it has been found that human memory is a very unreliable piece of evidence.

The following Thursday, we looked into interview techniques in investigative projects. These were practiced, for example, by role-playing, where the course participants interviewed each other in such a way that the interviewee was instructed to answer very briefly at first and later to open up and even provide information that the interviewer had not thought to ask.

According to Adiel Kaplan, who teaches interview techniques, the quality of answers received in an interview lives on a scale where the lowest-quality answers are concise and rigid, as if they had been given in a police interrogation or deposition. The best answers are those that give the interviewer information that they had not even thought to ask for.

When planning challenging and hostile interviews, we were advised to keep in mind that no one is the villain of their own story, and that even a suspect of wrongdoing must be heard from their own perspective. The truth must be approached like a scientist testing a hypothesis, and the hypothesis must be prepared to change if the evidence proves it wrong. The real story can be much more interesting than the original hypothesis.

Through interviews, we were encouraged to approach the tangle of secrets as a maze, where you start from the edges and move towards the center one item at a time. At the edge of the maze are sources that are easy to approach, but who are not necessarily the closest to the events, but with the

help of information obtained from them, we can get deeper towards the center of the maze. Former employees are important here, they may be willing to talk about events in the company or institution, and based on this information it can be easier to get answers from current employees. It is easier to get comments if you can say at the beginning of the interview that "I have heard this, I would like to hear from you" etc. Many former employees also have documents.

At the end of the week, on Friday, we were taught about the extensive use of various information sources on the Internet and the implementation of international cooperation projects in researching in journalism. Denise Ajiri from Columbia University taught that an investigative journalist needs a variety of sources online, but on the other hand, one must be careful not to fall into endless rabbit holes and drown in irrelevant information. Maintaining focus is crucial. Ajiri also taught useful basic skills, such as advanced uses of Google search operators. Emilia Díaz-Struck from the Global Investigative Journalism Network (GIJN) helped to outline the situations in which it may be justified to seek support from foreign colleagues in order to clarify stories that cross national borders. These lessons can potentially be helpful in my own story project, as it may involve business activities not only in Finland, but also in Estonia and perhaps Russia.

WEEK 3

At the beginning of the week, we learned about OSINT methods, i.e. the use of open source information as part of investigative story projects. This was a very interesting topic for me personally, as I have been following Bellingcat and other users of these methods as a reader for a very long time, although I have not really used them as part of my own work. Useful methods learned include methods for verifying and geolocating image material.

We were guided in this by Haley Willis of the New York Times Visual Investigations team on Monday, July 21st, and Riley Mellen on Tuesday, July 22nd. Later this week, hosted by Riley Mellen, we also visited the New York Times editorial office outside of the official program.

They emphasized that OSINT methods are very widely applicable to different stories, even if they are not the actual backbone of the investigative work. Even in the New York Times, very rarely does a story use only open source data. More common is that OSINT sources are used in conjunction with more traditional human, data and document sources. Methods for determining the place and time when a photo or video was taken are useful tools, especially when it comes to verifying content published on social media. Investigating social media content has become more difficult on average over the years, as the search capabilities of platforms have weakened.

Wednesday we also discussed the use of modern artificial intelligence tools to support investigative journalism projects. This is an absolutely necessary lesson in 2025, but at the same time, the problem is that this technology is changing so quickly that it is difficult to learn lessons that will last. To keep up with this, a journalist must constantly learn new things.

Potential useful uses of artificial intelligence include finding new sources, designing effective Google searches, and translating natural language into machine language, for example when a journalist needs to use programming languages that he or she has not been trained in. This so-called "vibe coding" can be of limited use to journalists.

The course also introduced us to some programming languages as part of journalism in the form of Python. Since I myself have never been technically oriented in this way other than in small hobby projects, learning this was quite difficult.

Former journalist Stephan Somogyi, who works at Google, taught us the principles of digital security, and David Huerta and Davis Erin Anderson, experts at the Freedom of the Press Foundation, taught us about encryption of communications and securing data. This lesson was useful in understanding which applications are more secure than others and why.

At the end of the week, on Friday, we had a workshop where the students were divided into groups

and taught by selected coaches from different media, who helped us with out pitches. I was in a group where we were guided by ProPublica's Alison Kodjak. He advised me, among other things, to track down documents related to financial transactions that also originate from companies that are not listed on the stock exchange, and to boldly contact the Russian truck drivers of the targeted companies, who can be surprisingly talkative. He mentioned a previous project related to the transportation of grain stolen from Ukraine, in which the Russian drivers spoke quite openly to the press.

--

Overall, the Columbia University summer course in investigative journalism was a very rewarding experience, and the tools I gained will certainly be useful in my future career. Above all, the course taught me to approach topics with the mindset of an investigative journalist, which distinguishes an investigative project from other types of journalism. I am grateful to the Helsingin Sanomat Foundation and Columbia University for this opportunity, and I would warmly recommend the course to my colleagues.